

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Q. 2. An, & quomodo teneatur Confessarius supplere defectus circa
valorem Sacramenti à se in Confessione commissos?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

fit, v. g. si pœnitens bona fide possideat hæreditatem, quam Confessarius novit injustè possidere, & credit nihil profuturam monitionem; quia est difficillimum relinquere illam, vel videt pœnitentem teneri restituere, & per ignorantiam invincibilem excusari, monitumque non restitutum, ubi melius tacet, & tacere tenetur, cum eadem sit ratio etiam in hoc casu, & nihil sit profuturum Creditori, quòd tali pœnitenti veritatem tunc aperiat Confessarius.

Limitanda tamen est tradita supra doctrina pro casu, quo hujusmodi ignorantia redundat in detrimentum, & malum publicum, seu contra commune bonum, v. g. si Parochus habeat invincibiliter opinioniones erroneas, quas subditis ingerit circa mores; vel si putet bona fide, se esse sacerdotem, cum non sit, cujus ignorantia redundat in damnum commune eorum, qui ab eo sacramenta irrita, & nulla suscipiunt.

Ratio est; quia bonum publicum præponderat bono privato pœnitentis.

Porrò dixi supra debere Confessarium dissimulare, & tacere, saltem si non interrogetur à pœnitente; nam si interrogetur, teneri tunc veritatem aperire, merito censent Sotus l. c. 4. ad 2. Lug.

citt. Suarez D. 32. S. 4. n. 2. Sanch. l. c. n. 14. Ledesm. Lud. Lop. Angl. Medin. Henriq. & alii; & ratio est; quia jam tunc conscientia pœnitentis læta est in illo dubio, & taciturnitas Confessarii, esset erroris approbatio, utpote quam pœnitens, proposita interrogatione, interpretaretur affirmationem, sicque auctoritate Confessarii faceret, quod prius ex ignorantia faciebat; posset tamen tunc Confessarius, ait Lug. fingere se non audivisse, vel non attendivisse, vel oblitum fuisse respondere, ut sic remaneat pœnitens in ea bona fide, quam prius habebat, non tamen ipsius auctoritate confirmata.

Nec obest prædictis C. qui scandalizaverit de reg. jur. juxta quod utilius Scandalum nasci permittitur, quam veritas relinquatur; nam id sic intelligendum est, ut cum aliis explicat S. Th. 2. 2. q. 43. a. 7. in corp. scilicet, quando aliquid sine peccato mortali fieri non potest, vel omitti, faciendum non est, vel omittendum propter scandalum, secus quando fieri potest, vel omitti sine peccato.

Ad 2. Q. An, & quomodo sup-¹⁹⁴plendi sint defectus à Confessario commissi circa valorem sacramenti, absolvendo scilicet invalide pœnitentem à peccatis lethalibus bona fide confitentem ex defectu jurisdictionis, aliove ex capite?

Cc 3

Non

Non nullorum fuit opinio cum Sylvest. *V. Confessor.* & Navar. in *Sum. c. 16. n. 14.* dicentium, debere Confessarium, si sine scandalo, & damno fieri potest, talem pœnitentem monere de defectu commisso, ut iterum confiteatur: Si verò id fieri non possit, debere absolvere præsentem, vel etiam absentem, expectando tempus, quo Confessarius credat pœnitentem fore dispositum, & in Statu gratiæ, quorum sententiam quoad absolutionem ab excommunicatione non improbat Suarez *D. 31. S. 6.* Quoad absolutionem verò à peccatis in absentia, meritò hodie rejicitur ab omnibus, & contrarium constat ex Pontificia declaratione Clementis VIII. imò neque in præsentia debet talis absolvi, ut rectè probat Suarez, & Valq. *q. 93. a. 3. dub. 8.* quia absolutio non est valida sine intentione ex parte pœnitentis, & interim potuit graviter de novo peccasse.

Alii cum D. Antonir. Valer. Pont. aliisque apud Suarez l. c. censent, Confessarium in tali casu non teneri ad monendum, aliudve faciendum, sed dolendum dundaxat esse de culpa præterita, relinquendo pœnitentem in bona fide; quia illa peccata, à quibus non fuit absolutus, per subsequenter Confessionem indirectè postea remittentur, & aliunde Confessarius non potest sine gravi ho-

noris, & famæ detrimento pœnitentem monere. Excipiunt tamen casum, quo pœnitens esset in tali statu, in quo probabiliter putaretur nulla postea peccata confessurus.

Verùm melius R. cum Suarezio 195
citt. Valq. l. c. Lug. *D. 22. S. 3.* Dicastill. *D. 10. n. 500.* Arriag. *D. 44. n. 11.* Coninch. Cordub. aliisque compluribus apud Lug. & Dianam *p. 11. tr. 4. R. 9. & p. 2. tr. 15. R. 6.* Quando error circa valorem, & substantiam sacramenti commissus est, præsertim ex malicia, aut culpabili negligentia sacerdotis, teneri Confessarium, si absque gravi incommodo, ac detrimento proprio, vel alterius, aut scandalo potest, petita licentiâ, monere pœnitentem, si aliâ viâ nequeat errorem corrigere. Ratio inter alias est, quia universim, quicumque alteri occasionem, aut causam dedit transgrediendi legem aliquam Divinam, debet, si potest occasionem, & ignorantiam tollere, ut legem Dei servare possit, ut si v. g. dixisti petro, non esse die festo audiendum Sacrum, teneris postea eum monere de obligatione Sacri tali die audiendi: atqui ejusmodi defectus à Confessario commissi, sunt pœnitenti, eos aliàs ignorantibus, occasio, vel causa transgrediendi, & negligendi legem Divinam de procuranda directa absolutione ab omnibus peccatis commissis: ergo tenetur eos tollere

tollere, siquidem sine gravi suo incommodo, & scandalo potest, quod Suarez putat prudenti non esse difficile, si v. g. in alia Confessione interroget pœnitentem, utrum etiam de omnibus aliis jam expositis doleat, petatque ab iis rursus absolvi, si fortè indigeret tali absolutione, & siquidem affirmet, poterit ab omnibus una absolutione directè absolvi, sicque defectus emendari: Pro praxi tamen cum rarò detur talis opportunam onendi occasio, & plerumque id fieri nequeat sine gravi incommodo, aut detrimento honoris, & famæ Confessarii, utpote qui dicere deberet, se malè absolvisse, aut fortè non sine periculo violandi sigilli, idcirco poterit Confessarius se accommodare probabili multorum sententiæ deobligantium eum ad monendum ob rationem supra insinuatam, nisi probabiliter putaretur, pœnitens postea non confessurus, vel non habiturus amplius confitendi occasionem.

196 Ad 3. Q. respondet Bordonus in *Miscellan. Decis.* 321. talem, qui prava desideria, & mollitiem confessus non est, putans non esse peccata non teneri præteritas confessiones repetere, quia cum bona fide processerit, non peccavit, huiusmodi prava desideria non confitendo, atque adeò validè confessus est. Sed neque teneri ea postea confiteri, cum rescit, esse peccata. Rationem dat; quia præteri-

tæ peractæ Confessiones non caruerunt sua integritate; integritas, enim Confessionis pro objecto habet solum peccatum cognitum ex parte pœnitentis; hic autem nunquam cognovit ea desideria, & pollutiones esse peccata, uti ponitur, ergo &c.

Econtra non esse quidem repetendas præteritas confessiones, sed sufficere, ut quis cum postea advertit, ea duntaxat confiteatur, quæ omisa fuerant, docent Sylvest. *V. confessio, n. 4. q. 3.* Navar. *C. fratres de pœn. dist. 5. n. 82.* Eman. *Sa V. confessio.* Leander. *de Sacram. tr. 5. D. 9. q. 69.* Laym. *l. 5. tr. 6. c. 9.* Bejap. *1. cas. 9.* Bonac. *Diana, qui tr. 14. R. 19.* ita loquitur: communiter asserunt DD. quòd, licet non teneatur iterare Confessionem, qui putat invincibiliter non esse mortale aliquod mortale, tamen hoc non obstante omnes asserunt, quòd teneatur confiteri peccata in priori confessione omisa, & ideò dicendum est contra Bordonum in casu posito non esse reiterandas Confessiones, sed explicanda, & confitenda omnia desideria in Confessionibus non explicata. Ita ille. Id, quod timoratorum praxis observat.

Ad 4. Q. putarunt non nulli 197 cum, & apud Carol. Baucium in *Miscellan. rom. 1. q. 474.* non teneri ita dubitantem repetere Confessionem, sed sufficere confiteri sub dubio